

Hoofdstuk 6

De voordeur is open en laat koude lucht binnen: een ontsnappingsroute. Ik zou nu weg kunnen rennen en verdwenen zijn voor ze me missen. Maar waar kan ik heen? En als ik niet blijf, zullen degenen van wie ik hou ervoor boeten.

Terwijl ik sta te dromen, komt er iemand binnen die de deur achter zich dichtslaat. Een breedgeschouderde jongen met donkerbruin haar – ouder dan ik, denk ik – staart me aan. Hij staat tussen mij en de deur en mijn eventuele hoop op vrijheid. Ik zie hem slikken; hij beoordeelt me en veegt zijn haren uit zijn gezicht. Zijn blauwe ogen zijn nog killer dan de koude lucht was. Zijn gezicht is niets dan harde lijnen en uitstekende jukbeenderen, net als dat van het meisje dat me wakker heeft gemaakt; hij zou er misschien leuk uitzien als hij niet zo naar me stond te fronsen.

‘De keuken is die kant op.’ Hij geeft een knikje naar het vertrek links van hem en blijft roerloos naar me kijken tot ik door de gang op het geluid van rammelend aardewerk en de verlokkelijke geur van geroosterd brood afloop. Het is een troostende geur, hoe bang ik ook ben.

De keuken is licht, maar kaal. Alle warmte komt van het fornuis en even ben ik in staat alleen maar te observeren, voordat het meisje dat me heeft gewekt opkijkt van haar ontbijt en opstaat.

Ik zet een stap naar voren en besef dat de jongen achter me is blijven staan. Ik ga opzij, maar loop hem dan juist in de weg en hij stapt met een geërgerde zucht en met een boze blik naar het meisje om me heen.

‘Ik dacht dat jij op haar zou letten, Gull.’ Hij praat alsof ik onzichtbaar ben, of in elk geval alsof hij zou willen dat ik dat was.

Ze kleurt rood en kijkt me aan. ‘Dat deed ik ook, maar je denkt toch zeker niet dat ik ga staan toekijken terwijl ze zich aankleedt?’ Ze schuift een mok naar me toe waar barstjes in zitten en ik ga aan de kaal gesleten houten tafel zitten.

‘Het is maar goed dat ik net terugkwam.’ Zijn stem is koud als ijspegels. ‘Ze wilde ervandoor gaan.’

Ik doe mijn mond open om te protesteren, maar hij praat al door.

‘Ik ga naar buiten, werken.’ Hij pakt een snee geroosterd brood van het bord van het meisje. ‘Pa en ma rekenen op je. Verkloot het niet, Gull,’ roept hij terwijl hij wegloopt. Wat mij betreft verdient hij de blik waarmee ze hem nakijkt.

Ik schraap mijn keel. ‘Bedankt dat ik hier mag blijven,’ zeg ik aarzelend. Ik weet niet waar ik bang voor moet zijn, dus ben ik overal bang voor.

Het meisje – Gull – kijkt me aan met een onverholen uitdrukking van nieuwsgierige minachting. Ze kijkt naar de tatoeage in mijn hals, mijn gemerkte armen, mijn gekreukte kleren en mijn in sokken gestoken voeten.

‘Ik moet zorgen dat je iets te eten krijgt voordat je met hen gaat praten,’ zegt ze, en ze staat op en schept iets uit een pan in een kleine kom. ‘En hij heeft gelijk... Fenn.’ Ze knikt met haar hoofd naar de deur. ‘Ik moet ook zorgen dat je niet ontsnapt.’ Ze frons haar voorhoofd bij de herinnering aan de woorden van haar broer.

‘Ik zou nergens heen gegaan zijn.’ Ik weet bijna zeker dat ik het meen en denk even na. ‘Ik heb mijn laarzen trouwens niet.’

Ze beantwoordt mijn glimlach niet.

‘Dus ik ben een gevangene?’ Ik klink idioot nu ik het hardop zeg, als een kind dat boefje en politie speelt. Maar Gull zegt niets en mijn woorden vallen in een ongemakkelijke stilte. Ik sla mijn ogen neer en kijk naar de kom waterige pap die voor me staat. Voor mij geen geroosterd brood... Een subtiële, maar duidelijke boodschap.

‘Geen gevangene.’ Ze glimlacht heel vaag. ‘Maar... ik zou maar niet proberen te vertrekken.’ De boodschap is duidelijk. Ze drinkt haar mok leeg en spoelt hem aan het aanrecht af. ‘Mijn ouders hebben zich niet bepaald populair gemaakt door je op te nemen.’ Ze wijst naar de deur. ‘Mijn broer is een

echte charmeur.’ Ze trekt spottend een wenkbrauw op. ‘Mijn vader, Solomon, heb je gisteravond bij het vuur al ontmoet.’

Ik herinner me de lange, bebaarde man met de eeltige handen.

‘Mijn moeder ontmoet je wanneer je dadelijk naar het oudstenhuis gaat; ze heet Tanya. Eet nou maar iets.’

Ik roer door de pap in de hoop dat die daardoor minder klonterig en aantrekkelijker wordt. De thee die Gull me heeft gegeven is slap en er is geen melk. Ik doe mijn ogen dicht, neem een hap van het eten en spoel het weg met een slok hete thee. Ik ril en wilde maar dat ik meer kleren had meegenomen... Het fornuis doet niets af aan de kilte die ik voel. Ik kijk om me heen. Ergens is het hier aangenamer dan ik had verwacht; normaal, als elke keuken.

Gull loopt de deur uit en komt even later terug met mijn laarzen. Ze zet ze naast me op de vloer en hangt een deken over een stoelleuning. ‘Het is koud buiten.’

Ik neem een laatste slok thee en trek snel mijn laarzen aan. Het valt me op dat het merendeel van de modder eraf is geschraapt. De voordeur klemt als Gull hem met een gefrustreerde zucht open probeert te trekken. Ze rukt de deur naar zich toe en die kraakt en slaat dan met een klap tegen de muur.

‘Kom mee.’ Ze draagt een lange, roestbruine mantel met een capuchon die laag over haar ogen hangt. Ik sla de deken om mijn hoofd en schouders en volg haar.

Het is alsof je over een vertrouwde plek droomt. Je bent in een omgeving die je kent, maar íéts klopt er niet.

Zo voelt Featherstone... alsof het bijna mijn thuis is. Er zijn dingen die me aan Saintstone herinneren, maar de onderlinge afstanden zijn kleiner. Het is maar een paar minuten lopen door smerige straten om het centrum van het dorp te bereiken. Alle huizen zijn klein en zien er oud, maar wel verzorgd uit: er hangen mooie gordijnen achter de beslagen ramen en de verweerde voordeuren zijn netjes geschilderd. Maar alles ziet er oud en verbleekt uit, de

straten zijn smerig en bestaan uit zand en modder en hier en daar wat stenen. De mistige ochtend maakt het er niet minder dromerig op, en ook niet mooier. Er liggen geen straatstenen of zelfs maar kinderkopjes op de grond, alleen maar aarde. Alsof het dorp niet af is; alsof het geld of de middelen – of de hoop – zijn opgeraakt.

Het centrum van het dorp is drukker; er staan gammele kraampjes met voedsel en kleding en een paar grotere, op schuren lijkende gebouwen. Er is één stenen gebouw ('het oudstenhuis', vertelt Gull me). Door het oude huis, de bijgebouwen en de zandgrond lijkt het eerder een boerderij dan een dorpscentrum. Overal zie ik honden, allemaal dicht bij hun eigenaar, maar af en toe hoor ik een blaf of gegrom. Ik ruik mest, dus er moeten stallen in de buurt zijn.

Ik loop langs mensen die snel hun blikken van me afwenden. Het besef dat de mensen hier me niet kennen, maakt dat ik me alleen voel. Gesprekken vallen abrupt stil als we voorbijlopen en ik heb het adembenemende, beklemmende gevoel dat iedereen naar me kijkt.

Dit zijn de mensen die ons al die tijd al terroriseren. *Wees braaf, anders komen de blanco's je halen*, kreeg ik als kind te horen. Telkens als er een kind vermist was, vreesden we dat de blanco's het hadden meegenomen. Ze vergiftigden ons vee, ons water, onze mensen.

Het voelt als een nachtmerrie, zoveel lege huid. Mijn hoofd bonkt en mijn voeten lijken vertraagd. Alsof de lucht dikker wordt door al die ogen die naar me kijken, en moeilijker om doorheen te waden.

'Er is iets wat je moet weten voor je naar binnen gaat.' Gull spreekt zacht, haar hoofd heel lichtjes naar mij toe gebogen. We moeten bijna bij het oudstenhuis zijn. 'Laat je niet bang maken. Het enige wat ze verwachten is dat je eerlijk bent.'

Ik moet bijna lachen. Was het maar zo eenvoudig. Ik heb een zak vol waarheden en weet niet welke ik moet kiezen.

Mijn gedachten worden onderbroken door het geklepper van paardenhoeven en aan de andere kant van het plein verzamelt zich een menigte rond een groep ruiters. Er zijn zes ruiters te paard en er komt een door twee paarden getrokken kar de hoek om waarop nog meer mensen zitten. Een man

met lang haar en een groezelige huid gooit er een zak op en klimt zelf ook achterop.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik fluisterend aan Gull, maar ze is helemaal gebiologeerd door het tafereel en hoort me niet.

‘Veel succes!’ roept iemand, gevolgd door anderen die gelukwensen en gejuich laten horen. Enkele van de mensen op de kar zwaaien en roepen ten afscheid, maar voor ze vertrekken, komt een vrouw op een bruine merrie de menigte in en creëert zo een open plek waarin zij het middelpunt vormt. Haar blik vindt de mijne.

‘Dat is Sana,’ zegt Gull zo zacht dat ik het bijna niet kan horen. We doen een stap achteruit en ik sla mijn ogen neer.

Sana spoort haar paard aan dichterbij naar me toe te komen en even later bevindt mijn gezicht zich ter hoogte van haar laars, ruik ik de bedompte geur van het paard en hoor ik het ademen.

Ik kijk op en de deken glijdt van mijn hoofd. De mensen aan weerskanten van Gull en mij gaan opzij en er klinkt afkeurend gemompel.

De vrouw, Sana, steekt haar zweepje uit en tilt mijn kin ermee op. We kijken elkaar zwijgend aan. Ze heeft donkere krullen die net tot haar kaak komen en lichte ogen die haar een speelse, ondeugende blik geven. Ze moet ongeveer zo oud zijn als mama... en als mijn biologische moeder, waarschijnlijk. Ik probeer stand te houden en mijn ogen niet af te wenden, maar als ze begint te praten, laat mijn moed me in de steek.

‘Wij, ruiters, vertrekken vandaag weer voor een roofmissie,’ roept ze zodat iedereen het kan horen. ‘We blijven niet lang weg... maak jullie geen zorgen. We komen terug met de spullen die we nodig hebben. Saintstone heeft zoveel dat ze niet eens zullen merken dat er een beetje weg is.’ Er klinkt wat gejuich, maar de meeste mensen kijken naar ons tweeën, naar deze vrouw en mij, om te zien hoe ik zal reageren op het nieuws dat de groep naar Saintstone gaat voor een rooftocht. Ze kijkt me met een peinzende blik aan. ‘Jammer dat we weg moeten, nu we een gast hebben.’

Even voel ik een felle woede in mijn borstkas. Zo overleven ze dus, door ons te beroven. Longsight had gelijk.

Ik kijk de vrouw aan en laat haar mijn woede en afkeer blijken. Ik laat me

niet zomaar intimideren. Ze brengt haar paard nog dichterbij, buigt voorover en kijkt om zich heen alsof ze zich ervan wil verzekeren dat ze ver genoeg bij de menigte vandaan is om niet door hen te worden gehoord. Dan zegt ze zacht: ‘Je bent net je moeder.’ Met een geheime warmte in haar ogen bekijkt ze me van top tot teen. ‘We praten wanneer ik terug ben. Welkom, Leora.’

Terwijl ik verbijsterd mijn mond opendoe, roept zij abrupt de anderen bij elkaar en de ruiters vertrekken. Ik kijk haar na en besef dan pas dat Gull aan mijn mouw staat te trekken.

‘Kom mee,’ zegt ze, ‘anders zijn we te laat voor de vergadering.’

Het oudstenhuis is groter dan de andere gebouwen, gemaakt van grijze steen en bekleed met stroken verweerd hout. De hoge, smalle ramen weerspiegelen de donkere hemel en het lijkt spookachtig rustig, met uitzondering van een vrouw die boven aan de trap staat te wachten. Haar haren waaien in de koude bries naar achteren en ze trekt een overdreven grimas als ze Gull ziet.

‘O, Gull, kun je die capuchon nou niet eens een keer afzetten?’

Gull trekt haar capuchon naar achteren en trekt precies hetzelfde gezicht als ik doe, wanneer mijn moeder zegt wat ik moet doen.

‘Mam.’ Ze buigt haar hoofd en mompelt: ‘Ik heb haar meegebracht.’

‘Dat zie ik.’ De vrouw glimlacht kort. Ze heeft zilveren plukken in haar lange, valse haar, sproeten op haar wangen en een mond die eruitziet alsof hij gemakkelijker glimlacht dan moppert. ‘Laat ons nu alleen. Kijk maar of Fenn hulp kan gebruiken, maar ga niet te ver weg. Ik heb je weer nodig wanneer de vergadering is afgelopen.’

Gull knikt en terwijl ze wegloopt zie ik haar iets van de grond oprapen en in de zak stoppen die om haar middel hangt. Wanneer ze weer rechtop gaat staan, vinden onze blikken elkaar. Ik merk wederzijdse nieuwsgierigheid op; ik vraag me af wat ze van me denkt.

Ik volg Gulls moeder een donkere gang in. Het lijkt hier een beetje op een gewoon huis, geen versieringen, niets bijzonder moois; heel wat anders dan de oude waardigheid en rijkdom van ons regeringsgebouw. Dit gebouw heeft hetzelfde vermoeide uiterlijk en dezelfde saaie geur als de school of de kamer van de waarheidstester. Er zijn deuren aan weerskanten van de brede gang en er is een trap die is afgesloten door een deur die tot aan mijn middel reikt: eerder een suggestie van privacy dan een serieuze poging om iemand tegen te houden. De tegelvloer moet ooit prachtig zijn geweest met zijn verbleekte roodgele patroon, maar nu zijn de tegels gebarsten, liggen ze ongelijk en sommige ontbreken helemaal. De voordeur valt dicht, waardoor we nog minder licht hebben. Gulls moeder leidt me de eerste kamer aan de rechterkant binnen en ik bereid me voor op een strenge ondervraging.

Er staat een lage, ronde, ruwhouten tafel met kussens eromheen. De kamer is groot en de zacht ogende kussens zijn erg mooi, maar duidelijk niet nieuw. Ze zijn met de kruissteek geborduurd en ik wilde dat ik ze stuk voor stuk kon oppakken om ze te bestuderen. Mijn inktersgeest zou dolgraag spelen met de dessins, ze in merktekens en inkt veranderen. Vanwaar ik sta kan ik niet zien of het taferelen, tekst of gewoon eenvoudige patronen zijn. Obel zou me meteen aan het schetsen zetten. Ik vind ze prachtig, maar hier zijn ze heel gewoon; de kleuren zijn verbleekt en de dessins vervaagd.

Er zitten vier mensen rond de tafel, onder wie Gulls vader Solomon. Ze hebben koffie voor zich staan en maken ruimte voor Gulls moeder, die me rustig naar een krukje bij het raam leidt en me beduidt te gaan zitten. Iedereen is stil en gereserveerd. De koude lucht snijdt door het loszittende glas en ik sla de deken steviger om me heen.

Ik kijk en wacht. Wat ik ook had verwacht van de blanco's, het meest schokkend is nog wel dat ik hier zit toe te kijken terwijl ze koffie drinken en zachtjes met elkaar praten. Ik hoor zelfs onderdrukt gegiechel en een kuch. Zo horen blanco's niet te zijn. Ze horen niet te lachen, te praten en koffie te drinken. Niet zo... normaal te zijn. Ik doe mijn ogen dicht, zie de blanco man voor me die in het museum in de glazen tank wordt bewaard en herinner me de angst die me op die plek altijd naar de keel vloog: de lijsten van de overledenen, de verhalen over het dierlijke geweld van de blanco's en het

kwaad dat ze hadden aangericht. Op een gebaar van een van de oudsten – een vrouw – buigen ze allemaal het hoofd en sluiten ze de ogen. Misschien is het een soort gebed.

Thuis zou me al duidelijk zijn geweest wie wie was: ik zou maar naar hun huid hoeven te kijken om te weten wat hun rollen waren, wie het meest respectwaardig was. Dat zouden hun merktekens me vertellen. Maar hier, zonder inkt, zien ze er voor mij allemaal hetzelfde uit.

Iets aan de stilte binnen en de mist buiten – en waarschijnlijk mijn vermoeidheid – brengt me in een soort trance. Ik sta mezelf toe te ontspannen. Mijn ogen vallen dicht en ik ruik de koffie, het hout; zelfs de muren lijken een bepaalde geur te hebben. In het duister achter mijn oogleden zie ik korte flitsen: mijn brein dat een of ander beeld probeert te vormen. Ik concentreer me op het geluid van ieders ademhaling. De ademhaling van één persoon piept een beetje in de borst. Ik ontspan me verder, maar dan kucht er iemand en doe ik mijn ogen open. Iedereen zit naar me te kijken.

‘De vergadering gaat beginnen.’

De stem komt van de oudere vrouw die met een rechte rug zit. Haar grijze krullen vallen over haar schouders en haar bruine ogen staan vriendelijk. Ze ziet eruit alsof ze niet bang is om ruimte op te eisen en bevelen te geven. Haar bruine huid vol rimpels en lijntjes doet me denken aan een uitgeschudde deken of doorploegde aarde.

‘Gisteravond heeft de bijeenkomst bij het vuur een ongebruikelijke wending genomen.’ Ze slaat haar ogen neer en ik zie een kleine glimlach. ‘We mochten een nieuwkomer ontvangen.’

‘Maak het niet mooier dan het is, Ruth. Ze is op z’n best een weggelopen gemerkte. Waarschijnlijk een spion,’ zegt een zuur kijkende man nijdig. Hij knijpt zijn bruine ogen tot spleetjes als hij me aankijkt en strijkt zijn half-lange vettige haar achter zijn oren. Zijn gezicht doet me aan een leeggelopen bal denken; een beetje uitgezakt en triest.

Ruth beaamt zijn woorden met een knikje. ‘Een gemerkt meisje, Justus. Met een van onze veren om haar hals. Veren die alleen de oudsten aan iemand kunnen toekennen. En die alleen mensen ontvangen die zich heel dapper hebben getoond.’

Hij kijkt chagrijnig.

Ruth knikt Solomon toe.

‘Haar tas, alsjeblieft.’ Ik voel paniek opkomen. Natuurlijk, zij hebben mijn tas gepakt. Ik probeer me te herinneren wat erin zat, wat ze gevonden kunnen hebben. Solomon pakt mijn canvas tas op en schudt hem voorzichtig op de tafel leeg.

Vanwaar ik zit probeer ik de inventaris op te maken. Een notitieboek halfvol schetsen, de rest van mijn kleren, de doffe metalen sleutel van het atelier, wat eten en een lege drinkfles. En Obels brief.

Die laatste geven ze aan elkaar door, turend naar de woorden.

Uiteindelijk wendt Ruth zich tot mij. ‘Je komt bij de gemerkten vandaan. En als zodanig heb je ongetwijfeld allerlei dingen over onze gemeenschap gehoord. Vreselijke dingen. Het moet vreemd zijn om te zien dat wij gewoon maar zijn... wie we zijn.’ Ze lacht als ik mijn ogen neersla. ‘Je hoeft je niet te schamen. We geloven allemaal wat we geleerd hebben, totdat we leren onszelf te onderwijzen. Ik hoop dat dit voor jou op z’n minst een vorm van onderricht zal zijn. Misschien onderricht dat twee kanten op werkt. Welnu, dit,’ zegt ze, haar armen gespreid, ‘is onze regering. Je hebt Tanya al ontmoet.’ Ik knik naar de moeder van Gull en Fenn en glimlach verlegen. ‘En dit is haar man, Solomon.’ Hij kijkt naar me zonder zijn gelaatsuitdrukking te veranderen. Bij daglicht ziet hij er jonger en minder angstaanjagend uit, maar nog steeds ernstig. Hij heeft erg blauwe ogen en de rimpeltjes eromheen doen vermoeden dat hij vaak glimlacht. Alleen niet nu, niet naar mij.

‘Dit is Justus Spellar.’ De man met het vettige haar kijkt me kil aan. ‘En dit is Kasia Main.’ Een forse vrouw met blond haar en een zacht, vriendelijk gezicht knikt me toe. ‘En ik ben Ruth Becket. Onze groep oudsten wisselt elk jaar. Sommigen blijven, sommigen gaan weer, maar onze waarden veranderen nooit. We moeten samenwerken, samen groeien en het samen eens zijn. We kennen geen klasse- of statusverschil. We zijn allemaal burgers en dus allemaal gelijk. Ik vertel je dat om vele redenen, maar vooral zodat je weet dat er niemand in het bijzonder is op wie je indruk hoeft te maken. Alle meningen tellen hier mee. Deze vergadering van vandaag is om te beslissen wat we met je zullen doen.’

Ik kan het niet laten naar Ruths huid te kijken en voel een groot verlangen die te merken. Ze intrigeert me en doet me tegelijk walgen. Haar huid ziet er zacht en slap uit en zou prachtig zijn met vloeiende kleuren die hem op bast, mos of gemorste wijn zouden doen lijken. Ik wil weten hoe de inkt in haar rimpels zou vloeien en hoe de naalden zouden aanvoelen tegen haar vlees. Maar ze is leeg, en de stilte van haar huid brengt een verontrustende kalmte mee. Ik wil haar merken, zodat ik haar kan plaatsen. Ik wil hen allemaal merken, hen bezitten en vastpinnen met naalden en inkt. Mijn handen beven hevig. Ze mogen niets merken van mijn innerlijke conflict: dat ik niet weet of ik hier ben om de lont aan te steken of om de vlam te doven.

‘Het punt is, beste kind,’ zegt Ruth, die met haar ogen naar me glimlacht, ‘dat wij jou niet kennen en dat jij ons niet kent. Je merktekens vertellen ons het een en ander. We zijn de betekenis of het belang ervan nog niet vergeten. Ik ben de laatste van onze gemeenschap die zich Saintstone herinnert...’ Ze ziet dat ik mijn mond opendoe, lijkt al mijn vragen te voorzien en steekt simpelweg haar hand op alsof ze me wil zeggen te wachten. ‘Maar wij geloven dat merktekens niet de hele waarheid zijn en dat ze vaak zelfs de waarheid verhullen. Verdraaien. We willen met je praten over waarom je hier bent en niet daar. We moeten meer weten over je hanger. En ik zou heel graag meer willen horen over de kraai op je borst.’

Ik word bekeken en ga rechtop staan, trek mijn schouders naar achteren, zodat mijn kraai zich aan hen laat zien.

‘Laten we bij het begin beginnen.’ Ruths stem is warm, bemoedigend. ‘Wil je ons je naam vertellen?’

‘Leora. Leora Flint.’

‘Je leeftijd?’

‘Ik ben zestien. Denk ik.’ Ik voel dat ik bloos.

‘Dénk je?’ Justus, de man met het zure gezicht, die mijn antwoorden opschrijft, springt daar meteen bovenop.

‘Ik ben niet helemaal zeker van de exacte datum van mijn geboorte. Maar ik ben ofwel zestien, of pas zeventien geworden.’ Ik adem diep in. ‘In feite weten jullie dat waarschijnlijk beter dan ik. Ik ben hier om meer te weten te komen over mijn afkomst... over mijn biologische moeder, Miranda Flint.’

Er wordt collectief naar adem gehapt. Ze kijken elkaar aan. Justus schrijft fronsend, zijn wangen iets roder dan eerst.

‘Miranda Flint,’ zegt Ruth. Haar uitdrukking verraadt niets. ‘Nee maar. Daar komen we zo op. Je bent vanuit Saintstone hierheen gereisd?’

Ik knik.

‘En Obel Whitworth heeft je de weg gewezen?’

Ik knik weer en zie dat Tanya plotseling haar ogen dichtdoet alsof ze pijn heeft.

‘Dus daar is die jongen van je terechtgekomen, Tanya,’ zegt Justus, maar Solomon snoert hem met één blik de mond.

Ruth gaat verder. ‘En waarom ben je weggegaan?’

Ik ben hier omdat burgemeester Longsight jullie van deze aarde weggevaagd wil zien, en snel.

Ik ben hier om jullie te bespioneren en informatie door te brieven aan de burgemeester, zodat hij jullie beter kan uitroeien.

Ik ben hier om te zeggen dat jullie je verhalen moeten opgeven, dat jullie de onze moeten overnemen en vrede met ons moeten sluiten.

Ik...

‘Ik ben weggegaan omdat ik niet meer welkom was in Saintstone. Ik word als een verrader en een halfbloed beschouwd. Het schijnt dat mijn vader hier heeft gewoond, in Featherstone, en dat mijn moeder – mijn echte moeder – deel uitmaakte van jullie gemeenschap. Te oordelen naar wat ik heb gehoord denk ik dat ik hier geboren moet zijn, bij de...’

‘Blanco’s... zo noemen jullie ons, is het niet?’

Ik knik. Ik vraag me af hoe ze zichzelf noemen.

‘En zo heb je Obel Whitworth leren kennen?’ Ruths toon is kalmerend en bemoedigend. Ik word erdoor verleid. ‘Omdat hij in de stad Saintstone woont?’

Ik knik; ze begint het te begrijpen.

‘En nu je uit Saintstone bent verbannen ben je hierheen gekomen... om meer te weten te komen over je blanco geschiedenis?’

Ik knik weer.

‘Ik begrijp het.’

Ze vouwt haar handen. ‘Nou, Leora, we hebben veel te bespreken. Je moet weten dat dit geen gemakkelijke beslissing voor ons is. Je vader was een held, Leora. Daarom droeg hij die veer. Maar hij was ook een verrader. Hij heeft ons verraden...’

‘... zoals alle gemerkten dat hebben gedaan en altijd zullen blijven doen,’ onderbreekt Justus, zijn stem vol woede.

Ruth wacht even tot zijn woorden in een gespannen stilte zijn weggestorven. ‘Mijn voorstel,’ zegt Ruth tegen de groep, ‘is dat we dit meisje de komende dagen en weken testen en onderrichten. We zullen – niet in een paar uur, maar over wat langere tijd – beslissen of we haar kunnen vertrouwen.’ Iedereen behalve Justus is het ermee eens. ‘Ik hoop dat we veel van elkaar kunnen leren.’

‘Een paar weken met een verrader in ons midden zou ons doodvonnis kunnen betekenen,’ zegt Justus kil. ‘We moeten de gemeenschap de kans geven te beslissen. Je kunt deze beslissing – deze gevaarlijke beslissing – niet in je eentje nemen.’

Het is even stil en dan zegt Ruth: ‘Natuurlijk, je hebt gelijk. Hier moeten we het allemaal over eens zijn... Niet alleen de oudsten. We zullen het vanavond bij het vuur bespreken. En Leora, dit moet je wel weten: als je hier wilt blijven – of het nu dagen of jaren zijn – dan moet je volgens onze regels leven. Geen merktekens, geen geheimen, geen leugens. Eerlijkheid is onze leus.’

Geen merktekens, geen geheimen, geen leugens. Eerlijkheid.

Ik voel me misselijk. Eerlijkheid is het enige wat ik hun niet kan geven.